



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: S.O., narozený dne ..., státní příslušnost Republika Kazachstán, t.č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ladislavem Bártou,

advokátem

se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje
sídlím Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2018, č. j. KRPP-51189-32/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se dne 25. 7. 2018 včasné podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto podle § 124a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců o 65 dní.
2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci. Žalobce po vydání prvotního rozhodnutí o zajištění podrobněji rozvedl skutečnosti, kvůli nimž se obává eventuální vážné újmy při svém návratu do Kazachstánu, tedy skutečnosti, které mohou představovat překážky jeho vyhoštění. Ať již ve své žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 5. 4. 2018, tak i ve své žalobě proti rozhodnutí o zajištění tematizoval, že se obává vážné újmy pro svoji sexuální orientaci, neboť homosexuálové jsou v Kazachstánu terčem nevybíravého, soustavného a krutého pronásledování ze strany soukromých osob i státních složek. Ačkoliv tak existovala reálná možnost toho, že žalobci skutečně hrozí při jeho návratu do Kazachstánu nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaná se překážkami jeho vycestování zabývala nedostatečně a nesprávně, a ve svém rozhodnutí se nijak nevypořádala s těmito, výše zmíněnými skutečnostmi.
3. Jako další žalobce poukazuje a rovněž namítá nesplnění podmínek podstatných pro rozhodnutí o zajištění a současně uvádí a odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), ve kterém formuloval tyto právní věty: *„I. Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* V návaznosti na toto tvrzení uvádí a odkazuje žalobce dále na v tomtéž usnesení NSS uvedené: *„Při posouzení samotné sporné právní otázky vycházel rozšířený senát z toho, že zajištění cizince znamená omezení, nebo dokonce, v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění, zbavení jeho osobní svobody; jedná se tedy o velmi citelný zásah do jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Takový zásah může být přípustný jen za přísně vymezených podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců, ale především ústavním pořádkem ČR. Podle čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je osobní svoboda zaručena. Podle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny nesmí být nikdo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: ...f zákonné zatčení nebo jiné zbavení osobní svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání (srov. též čl. 9 odst. 1 Mezinárodního*

paktu o občanských a politických právech a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie). Všechny zmiňované právní dokumenty zdůrazňují zákaz svévolného zbavení či omezení osobní svobody. Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury Evropského soudu pro lidská práva může zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince (např. vydávací nebo vyhošťovací vazba) proběhnout jednak pouze v souladu s řízením stanoveným zákonem, přičemž tato právní úprava musí mít určitou kvalitu tak, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody, a jednak toto zbavení osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 12. 1986 Bozano proti Francii, ze dne 25. 3. 1995 Quinn proti Francii, ze dne 25. 6. 1996 Amuur proti Francii, ze dne 5. 2. 2002 Čonka a další proti Belgii, ze dne 27. 11. 2003 Shamsa proti Polsku, ze dne 25. 1. 2005 Singh proti ČR, ze dne 27. 1. 2008 Rashed proti ČR, ze dne 12. 2. 2009 Nolan a ostatní proti Rusku, ze dne 19. 2. 2009 A. a ostatní proti Spojenému království ad.). Rovněž podle čl. 15 odst. 1 návratové směrnice mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, a to za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž lze k zajištění přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (čl. 15 odst. 4 návratové směrnice). 24. Lze tedy dospět k závěru, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. (...) Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009 č. j. 1 As 12/2009-61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potencionálně možné.“

4. Podobnou otázkou, tedy přípustností zajištění cizince při nevypořádání obav z hrozící závažné újmy, se zabýval Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudku sp. zn. 5 Azs 236/2015 ze dne 17. 12. 2015, jímž zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 42 A 27/2015-22 ze dne 10. 11. 2015 pro nezohlednění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu o zajištění cizince právě s ohledem na absenci konkrétního vypořádání hrozby vážné újmy cizinci při jeho vyhoštění. Výše uvedené důvody obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu

sp. zn. 5 Azs 236/2015 ze dne 17. 12. 2015 plně dopadají i na žalobcův případ. V jeho případě se žalovaná přes znalost jeho tvrzení o nebezpečí vážné újmy ze strany mafie i vážné újmy spočívající v obecně nebezpečném homofobním prostředí v Kazachstánu, v němž hrozí žalobci vážná újma pro jeho sexuální orientaci, touto otázkou nijak nezabývala - ačkoliv jí musela být známa přinejmenším z žalobních tvrzení, které žalobce vtělil do své žaloby proti rozhodnutí o zajištění.

5. Žalobce v neposlední řadě namítá proti rozhodnutí žalované, že žalovaná se realizovatelností žalobcova vyhoštění, tedy nezbytnými podmínkami zajištění zabývala zcela zběžně na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedla: „*Správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.*“ Výše citované posouzení eventuální vážné újmy hrozící žalobci ovšem v žádném případě nelze akceptovat. Z předmětného vyhodnocení není vůbec zřejmé, zda žalovaná vzala nová tvrzení žalobce o hrozící vážné újmě v potaz, a takové vyhodnocení je tedy zcela nepřezkoumatelné.
6. Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že v případě žalobce se navíc žalovaná nemůže odkazovat na žádná rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, jelikož v prvním řízení o jeho žádosti příslušný správní orgán otázku pronásledování pro sexuální orientaci žalobce vůbec neřešil, a v druhém a třetím řízení ji odmítl řešit z procesních důvodů. Podobně pak žalovaná ani nedisponovala žádným závazným stanoviskem ministerstva vnitra, které by s předmětnou otázkou jakkoliv vypořádalo.
7. Na závěr žalobce již jen dodává, že bylo povinností žalované tematizovat, zda závažná újma spočívající v pronásledování žalobce pro jeho sexuální příslušnost nemůže být překážkou realizace účelu jeho zajištění, tedy jeho vyhoštění. Jelikož to žalovaná - přes nové informace, s kterými se seznámila přinejmenším při sepisování vyjádření k žalobcově žalobě proti rozhodnutí o zajištění - neučinila, zatížila své rozhodnutí zásadní vadou, pro které nemůže obstát.
8. Žalobce z výše uvedených důvodů žádá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádá žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádá právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.
9. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaná uvedla, že z informací poskytnutých žalované vyplývá, že byl žalobce zajištěn 1. dubna 2018 za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Účelem zajištění žalobce je realizace správního vyhoštění žalobce. Žalobce na předmětné rozhodnutí o zajištění č.j.: KRPP-51189-8/ČJ 2018-030022 podával žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, vedeného pod sp. zn. 17 A 67/2018. Žaloba byla zamítnuta rozsudkem z 23. 5. 2018. Žalobce v nově podané žalobě stejně jako v původní zamítnuté namítá, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící stěžovateli spojené

s jeho sexuální orientací. Žalobce se domnívá, že žalovaná se nijak nezabývala jeho tvrzením o nebezpečí vážné újmy ze strany mafie i vážné újmy spočívající v obecně nebezpečném homofobním prostředí v Kazachstánu, v němž hrozí žalobci vážná újma pro jeho sexuální orientaci.

10. K námitce týkající se toho, že žalovaná dostatečně nezvážila následky návratu žalobce do Kazachstánu, kde existuje reálná možnost toho, že žalobci skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 179 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvádí, že otázkou možnosti vycestování se zabývalo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „OAMP“) na základě správního řízení ve věci správního vyhoštění vedeného Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Liberec, č.j.: KRPL-51909/ČJ-2017-180022-SV. S žalobcem byl dne 23. 5. 2017 protokol o výsledku účastníka řízení, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že byl v Kazachstánu členem protivládní organizace ALGA a v případě návratu mu hrozí smrt. Protokol o výsledku účastníka řízení slouží Ministerstvu vnitra jako podklad při vyhotovení závazného stanoviska, a tak zvažuje všechny skutečnosti v protokolu uvedené. Ministerstvo vnitra vydalo dne 23. 5. 2017 závazné stanovisko ev.č. ZS35554 ze kterého vyplývá, že vycestování je možné. Z tohoto závazného stanoviska vycházel správní orgán v Liberci při svém rozhodování o uložení správního vyhoštění žalobce.
11. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti, než které uváděl při své první žalobě proti zajištění - vedeno pod sp. zn. 17 A 67/2018, kterou Krajský soud v Plzni zamítl. V rozsudku se soud zabýval i žalobcovou tvrzenou sexuální orientací, *„ačkoliv soud nehodlá nijak zlehčovat tvrzenou újmu, které se žalobce dle svých slov kvůli svému politickému smýšlení a sexuální orientaci v zemi původu obává, ani tyto skutečnosti nemohou zvrátit skutečnost, že žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR. Zároveň se tím méně jednalo o skutečnosti, které by hovořily ve prospěch uložení zvláštních opatření, když předpokladem jejich uložení je, jak již bylo výše uvedeno, to, že nesmí být ohrožen výkon správního vyhoštění.“* Žalobcem uváděná sexuální orientace dle jeho tvrzení existovala již v domovském státě i při příjezdu do ČR a správní orgán se jí zabýval již v řízení o správním vyhoštění KRPL-51909/ČJ-2017 180022- SV a byla posouzena i Ministerstvem vnitra ČR při vydávání stanoviska k možnosti vycestování, kdy nebyla shledána překážka vycestování.
12. Zajištění žalobce dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stále trvá, neboť nepominuly důvody k ukončení jeho zajištění. Pokud by se podařilo realizovat správní vyhoštění žalobce před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobce, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Stanovení lhůt zajištění vychází ze zkušeností získaných v obdobných řízeních, a pokud pomine důvod zajištění, je zajištění okamžikem pominutí důvodů zajištění ukončeno i před uplynutím lhůty zajištění.
13. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

15. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který uvádí, že *„Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání“*.
18. Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců, která uvádí, že *„Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.“*
19. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce byl dne 1. 4. 2018 na Centrálním autobusovém nádraží Plzeň kontrolován policejní hlídkou v autobusu společnosti Eurolines jedoucím z Prahy do Barcelony. Žalobce se prokázal cestovním průkazem totožnosti platným do 29. 12. 2017 a lustrací bylo zjištěno, že pobývá na území ČR neoprávněně. Součástí spisu bylo rozhodnutí ze dne 1. 6. 2017, č. j. KRPL-51909-39/ČJ-2017-180022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku, neboť pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a platného víza. V průběhu řízení, které mu předcházelo, žalobce uváděl, že byl v Kazachstánu členem protivládní organizace ALGA a v případě návratu mu hrozí smrt. Dne 24. 5. 2017 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o ní bylo zastaveno, neboť se jednalo o nepřijatelnou žádost. Proti rozhodnutí brojil žalobce žalobou, avšak ta byla zamítnuta. Dne 31. 1. 2018 nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 362/2017-52, kterým odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost. Žalobce tak byl zařazen do evidence nežádoucích osob (ENO) od 3. 3. 2018 do 3. 3. 2019.
20. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce dne 1. 4. 2018 uvedl, že do ČR naposled přicestoval v říjnu 2013 na turistické vízum a v době jeho platnosti požádal o azyl. V dubnu 2015 byl žalobci azyl zamítnut. Poté z ČR již nevycestoval, nechal si udělat rumunský doklad totožnosti a pracoval pod rumunskou identitou. Koncem května 2017 doklad ztratil, zavolal tedy policii. Již cestou k zaměstnavateli se policistům přiznal, že šlo o padělaný doklad. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění a byl zajištěn. V zařízení opět požádal o mezinárodní ochranu. Azyl mu nebyl udělen, žalobce se proto obrátil na soud v Ostravě a poté na Nejvyšší správní soud. Po doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se v lednu 2018 dostavil na OAMP v Havířově, avšak už mu nic nevydali. Žalobce bydlel u kamarádů a rozhodl se, že odcestuje do Španělska, kde zažádá o azyl. Žalobce si byl vědom, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak nevěděl, že musí

vycestovat a že má zakázaný pobyt, neboť nedostal výjezdní vízum a na OAMP mu neporadili, co dělat. Také uvedl, že na území ČR nemá stálou adresu, nemá zde žádné příbuzné ani blízké osoby, disponuje pouze 80 EUR. Z Kazachstánu v říjnu 2013 odjel, protože je gay a byl kvůli tomu hodně mučený, také byl bit policií, protože podporoval opozici v Kazachstánu. Jako překážku vycestování uvedl, že se bojí o život a má strach, že ho budou zase týrat, bít a znásilňovat, což v Kazachstánu zažil po celý život.

21. Dne 25. 6. 2018 správní orgán obdržel informaci z Ředitelství služby cizinecké policie č.j. LPR- 10848-9 ČJ-2018-930310-L220 ve spise č.j. KRPP-51 189-3 LČJ-201 8-030022. kde je uvedeno, že realizace správního vyhoštění účastníka řízení nelze realizovat ve lhůtě stanovené v rozhodnutí o zajištění č.j. KRPP-51189-8/ČJ-2018-030022 a to do 29. 6. 2018.
22. Správní orgán stanovil dobu zajištění na 90 dnů tak aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti příprav k výkonu správního vyhoštění cizince a skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že správní orgán bude žádat Ředitelství služby cizinecké policie o přípravu výkonu správního vyhoštění. Ředitelství služby cizinecké policie bude následně žádat zastupitelský úřad Republiky Kazachstán. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad, zastupitelský úřad Republiky Kazachstán po ověření totožnosti vydá náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění účastníka řízení realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Dle odpovědi Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 6. 2018 č.j. CPR-10848-9 ČJ-2018-930310-C220 ve spise vedené pod č.j. KRPP-51189-31/ČJ-2018-030022 Ředitelství služby cizinecké policie dne 29. 4. 2018 zaslalo na Velvyslanectví republiky Kazachstán žádost o sdělení informace v jakém stádiu je ověření totožnosti účastníka řízení a obdrželo informaci, že řízení u ověření totožnosti účastníka řízení nadále probíhá a předmětné velvyslanectví musí vyčkat na stanovisko příslušného orgánu v Kazachstánu. Vzhledem k tomu, že se z uvedeného důvodu v době stanovené v Rozhodnutí č.j. KRPP-51189-8/ČJ-2018-030022 nepodaří správní vyhoštění realizovat, rozhodl správní orgán podle §124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o tom, že prodlužuje dobu zajištění o 65 dnů, tj. celkem na 155 dnů.
23. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, která mají oporu ve správním spisu.
24. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaná nesprávně a nedostatečně zabývala překážkami vyhoštění na straně žalobce.
25. Soud žalobcova tvrzení, zpochybňující přezkoumatelnost vyhodnocení neexistence překážek vyhoštění, rovněž jako žalovaná neshledal důvodná. Soud vycházel z toho, že posouzení realizovatelnosti vyhoštění žalobce v napadeném rozhodnutí je dostačující, přestože je toliko rámcové a předběžné. Daleko přísnější požadavky je třeba klást na odůvodnění přiměřenosti a realizovatelnosti v případě samotného

rozhodnutí, na jehož základě k vyhoštění dojde. Příslušný správní orgán posuzoval existenci překážek vyhoštění v rozhodnutí, jímž bylo žalobci správní vyhoštění uloženo, nicméně není v pravomoci soudu, aby v nyní projednávané věci toto odůvodnění jakkoli hodnotil, neboť rozsah přezkumu je omezený právě napadeným rozhodnutím a s ním souvisejícím řízením.

26. V případě námitky odkazující se na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS), žalobce poukazuje na povinnost správního orgánu, který o dané věci rozhoduje, „*vypořádat se s překážkami možného správního vyhoštění*“. Soud odkazuje na totéž usnesení NSS, konkrétně na níže citovanou pasáž. „*V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit.*“ Uvedená judikatura tak poukazuje na „pouhou“ povinnost správního orgánu dokázat alespoň potenciální možnost vyhoštění, což žalovaná zcela prokazatelně dokázala. Ačkoliv soud nehodlá nijak zlehčovat tvrzenou újmu, které se žalobce dle svých slov kvůli svému politickému smýšlení a sexuální orientaci v zemi původu obává, ani tyto skutečnosti nemohou zvrátit skutečnost, že žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR.
27. Žalobce dále vznesl námitku směřující proti porušení základního lidského práva na svobodu uvedeného ať již v Listině základních práv a svobod nebo jiných vnitrostátních a mezinárodních právních dokumentech, které takové právo obsahují. Soud konstatuje, že toto právo je obsaženo v právním řádu ČR, především z důvodu, aby nedocházelo k svévolnému omezování či zasahování do osobní svobody, ale i přesto existují výjimky, které zásah do tohoto práva za určitých podmínek umožňují. Zásah do práva na svobodu je dovolen pouze na základě zákona a ze zákonných důvodů. Soud tak v souvislosti na námitku odkazuje na §124 společně s §125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle těchto ustanovení byla správnímu orgánu svěřena pravomoc na základě uvedeného zákona cizince zajistit a omezit ho tak na osobní svobodě, aniž by došlo k porušení výše uvedených práv. Okolnosti prokazující důvodnost použití takového tvrzení jsou jednak v právních předpisech a spisovém materiálu, který obsahuje rozhodné skutečnosti, o které následně správní orgán opírá svá tvrzení. Soud konstatuje, že neshledal v postupu správního orgánu a následně ani žalované žádná pochybení.
28. Soud dále konstatuje, že v rozhodnutí č.j. 17A 67/2018-26 soud vyjádřil svůj názor k dané věci poměrně rozsáhle a již tehdy neshledal důvod k zrušení napadeného rozhodnutí o zajištění, což poukazuje na správný a dostatečný postup správního orgánu, jenž měl za následek vydání chybami nezatíženého rozhodnutí. Na aktuálně napadané rozhodnutí správního orgánu o prodloužení zajištění žalobce, lze tedy pohlížet jako na „opětovné shrnutí a posouzení“ celé věci s přihlédnutím k aktuálnímu stavu věci, kdy probíhá řízení, které má za následek prodloužení doby zajištění. Soud neshledal pochybení správního orgánu ani nyní při posuzování překážek správního vyhoštění správním orgánem a následně žalovanou.
29. Lze shrnout, že pro zajištění žalobce dle aplikovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly splněny všechny zákonné podmínky. Žalovaná se přezkoumatelným způsobem vypořádala s důvodností zajištění žalobce za účelem realizace správního

vyhoštění. Zajištění mělo zákonný základ a jednalo se tedy o zásah do práva na osobní svobodu, který ovšem byl v mezích přípustných zásahů do tohoto zaručeného základního lidského práva.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měla nárok na jejich náhradu žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. srpna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně